

עין משפט גון מצוה

כא א ב מיי פיו מכלי
טוחות הללו :
כב ג מיי פיו שם כל
תא פתח אלף רמז :

פי' הראשון

נטמא כסוף מאה יכול יהא
סותר פ"י הכל, אבל ל' יום
סותר בדרושין בסיק
דכתיב ביום מלאת ימי נזרו
התורה אמרה ביום מלאת
תן לו ימי נזרו, והתירויהו
קראו צרכי דאי לא כתיב
אלא ביום מלאת הוה
אמנא הוה ק' וא' שווי
יום אבא קרבנותי ויהו
יום מלאת כמו במלאה
ימי טהרה דכתיב גבי
ילדת אכל נטמא יום ק'
סותר הכל ת"ל הוימים
הראשונים ואי לא כתיב
אלא הוימים הראשונים
הוה אמנא נטמא ביום הק'
לא יסותר כלום ת"ל ביום
מלאה: הלוי ימים נפקתו
ומתלויה תרי: פ"ה דהכי
מיפשי ליה מי אמרין כי
הוינו בדימיה אחרונים לא
בעי אלא שיש עזר עליו
גוי כי ימים הבו ביום
הראשונים לא בעי אלא
שיהו עליו נזירות כי ימים
הראשונים סותר הוה וימי
התורה ויהו דמפיק חד ובימי
תרי או דלמא דרביא
הראשונים לנזירי
שיהו עליו יום א' שלם,
דיומא אחרון של ימי שלם
הוה דרביא קרבנותי ביום
שארי השלמה נזיר
האשתיא אבי ביום ל' (נטמא)
כל זמן שלא הביא את
פסקה נזיר אף ראשון בעי
יום א' שלם הוינו דנפק
כי בתפלה ג': א"ל יפלו
כתיב דשפט נפילה
דחי: ואצטרך לנסכת ב'
ימים ואצטרך למכתב
יפלו, דהוה בעי למכתב
וקדש ראשו ביום התוא
מלכו הוימיה הראשונים:
הוה אמנא אפילו חד,
(במח' יפלו נפילה אל
רוח משפט: בתנ"ך י'
שנו נזיר מרובה יתר מל'
יום ואח"כ בא לארץ
לחייא קרבנותי: בישי
אוסרים [נזיר] ל' יום
דקפין ליה לטוב נזירות
טהרה: וביה סבור דקפין
ליה להשלים כל גוי
דמחשבת ליה כאלו נזיר
בבית הקברות, אינו עובר
בשום דבר תאחר ישי כח
ביד חסמיה לקבור רבר כח
התורה בשב אל תעשה:
קצרי ישיא בישי אוסרים
וכי: לא הוה צריך למסור
כן דראשיא קיימיני אלא
דשיבי גוי משונה: [הר"ן]
דביש סברי ארץ והעמים
משום אירוא נזור, דאפילו
בנס לא כשיהי חיבה
ומגדל טמא שהחסידי על
ארץ העמים לטמא את
האור ולא כיון סוסיא
סה, הלכך אין סוסיא
כטומאת מוה די בלי יום,
וכי סברי משום גושב
נזיר כיון סוסיא על הגושב
ואם ננס כשיהי חיבה
ומגדל טהור הלכך טוים
כיון סוסיא על התהרה
כנדר בבית הקברות:

יט:

דבי גרסינן ונטמא בתחילה. פירוש
[ראשונים] הילכך יום שנטמא ממנין נזירותו הוא וימנה
י"ט לזה ויגלה ביום מאה שהוא יום ק"א למנינו: נטמא כסוף מאה.
ביום אחרון יכול יהא סותר הכל ת"ל הוימים הראשונים יפלו מכלל
דאיכא אחרונים לבא עליו כשנטמא
ומתמא שני כענין דומיא דראשונים
ולכך אמר סותר הכל ואם תאמר
והא תנן (לעיל דף טו.) במתניתין (כו')
נטמא ביום מאה סותר שלשים לר"א
י"ל דהכי נמי קאמר יכול יספור הכל
ת"ל והימים הראשונים יפלו וזה אין
לו אחרונים ולכך לא יספור הכל אצל
שלשים מיהא סותר מדרשא דרשנין
צפ"ק (דף י:ו) וחסת מורת המיר ביום
מלאה נטמא ביום מלאה תן לו תורת
נזיר ורבינו הני מרי קראו דלי לאו
וזת מורת הנזיר ה"א דכי נטמא
ביום אחרון שהוא יום מלאה לא יספור
כלל ואפילו שלשים יום כגון רחמנא
וזת מורת הנזיר וא"ת א"כ לכגון
הראשונים יפלו וי"ל א"כ הוה אמנא
דיום מלאה היינו יום ק"א כמו ובמלאה
ימי טהרה (ויקרא יג) דהוי לאמר
שמלאו ימי טהרה שהוא יום התנאלת
יום אצל נטמא יום מאה יספור כולם
כגון רחמנא והימים הראשונים יפלו
דאפילו נטמא ביום מאה [אינו] סותר
כולו ועוד דלא כני דלא לכגון
הימים לאפוקי תמלת המאה שלא היו
לו ראשונים: ה"ב וזה יש צו אחרונים.
יום טומאה ויום מאה שאחריו שהוא
כולו ממנין הנזירות כל כמה שלא
היצי קרבנותיו דאפילו לרב מתנא
דלמר מקתא היום ככולו מזה עליו
השלם לתפלה כדאמר צפ"ק
(דף י:ו.) מדרקתני הרני נזיר ק'
יום ונטמא. אלמא שער בטערה
והדר נטמא: אמר רב פפא
צאבי הצי ימים: הראשונים דקאמר
ר' אליעזר דנפק חד ומתחילין תרין
דעיני ביום שני עליו נזירותו או דלמא
דנענין יום אחד שלם כי היכי דבימי
אחרונים איכא חד יום שלם דהיינו
יום המאה ה"ג בימים הראשונים כי
מתחיל תלת אצל כי נטמא ביום שני

מי שאמר פרק שלישי נזיר

אמר רבא מאי עטמא דר' אליעזר. אליבא דעולא: אמר קרא והימים
הראשונים מכלל דאיכא אחרונים וזה אין לו אחרונים. לפיכך אינו
סותר כולן אלא שלשים. ורבי אליעזר לטעמיה כדאמרין בפירוקא
קמא (לעיל דף י:ו) וזה מורת הנזירות: ה' נטמא ביום מאה סותר אמת.
דשהתא איכא מרי מקתא יום י"ט ולא
יוס מאה: ומדקפין הרני נזיר וכל
יוס (א) ונטמא כפחילתא מאה. דהיינו
כו ביום וקתני שיהו לו ימים הראשונים
אלמא שבעין מהא דנזירי טהור
שנטמא נמי אמר ר' אליעזר דנענין
ימים הראשונים ומיונתא דעולא:
הנין ימים דנענין. אליבא דרבי
אליעזר מפיק חד ומתחילין תרין
שעומד ביום שני כשנטמא: או נפקין
תרין ומתחילין לפסא. דנענין שני
ימים שלימין: אמר ליה יפלו כתיב.
דמשמע ליהוון תרין כנפילה וכגון
דנפקין תרין ועיילין תלת: וזו יפלו כתיב.
רחמנא ימים ולא כתיב יפלו. אלא
והימים הראשונים ועוזב ה"א הצי
דכתיב ימים משמע כגון דנפק חד
ועיילין תרין וזאפילו הכי אקיים
ימים דלא ככר עייל יום שני כגון
רחמנא יפלו דמשמע ימים שלימים:
ואי כתיב ולא כתיב ימים הוה
אמינא אפילו חד. כלומר הוה אמנא
דהצי דכתיב יפלו משמע אפילו ימים
שכבר מנה או רצעה או תמלח או
תרין או חד. וזאת דמפרשי א' כתיב
יפלו ולא כתיב ימים ה"א הצי דכתיב
יפלו אפילו חד משמע והצי דכתיב
יפלו ה'אויזיריס דעלמא קאי כלומר
נפקתו חד ועיילין תרין ואקיים לו יפלו.
לשון אחר דאי כתיב רחמנא ימים ולא
כתיב יפלו הוה אמנא עד דנפקין
תרין ועיילין תלת ד' ימים שלימין
בענין ואי כתיב יפלו ולא כתיב ימים
הוה אמנא דאפילו חד דיפלו משמע
נפילה והאיכא נפילה דחד יומא לשבי
כתיב רחמנא ימים דנענין דנפקתו חד
ועיילין תרין: לישא כתיב קמילגני
דכ"ג סברי משום גושב נזור. ולא
משום אירא אהוה קלישא טומאתה
ומשום הכי פגו כל בשלשים יום:
וכ"ה
בית

מסורה הש"ס

(א) פדיות פ"ד מ"א,
(ב) חביות ג. א. (ג) ונקטן מד:
(ד) ונקטן מד. (ה) ונקטן מד:
(ו) דלא עבי גמי. (ז) זיל
דאחרים.

תורה אור השלם

1. הוציא לין את ימי נזיר
והביא כבש בן שנתי:
לאשים והימים
הראשונים יפלו כי קטא
בפרקו ר"ב

נוסחת הרבי"ן

(א) הוה נטמא ביום מלאה
כי הוה יום אחד וימי אחד
וכתיב כבש בן שנתי:
(ב) וזאת מורת הנזירות
והימים הראשונים יפלו כי קטא
בפרקו ר"ב

הנהגות הרב"ח

(א) נ"ב היה למועדי ועד
דנפקין תרין ועיילין
תלתא: פ"ה י"ב וי"ג
(ב) י"ב היה למועדי תרין:
וי"ד הוה וי"ה הוה
והימים הראשונים יפלו
מלאה וכי נטמא ביום
מאה וי"ז דהתא איכא
מרי וימי מקתא: (א) וזו
ומדקפין הרני נזיר ק' יום
וימנה יום אחד ונטמא
במלאה:

הנהגות מהר"ב

רנשבובנ
[א] נ"ב קמני רישא וכו'.
ר"ב כחן ש"ך תפי' דיהו
קמני שרפס ב"ך הפסוק:
[ב] ת"ס ד"ה הרב ונטמא
במלאה פי' ביום משפט
כחן הוה וי"ח וי"ט תפ"ד
זה אין לו וכו': [ג] ד"ה
אמר ל' רב פפא לאכי
וי"ה הינו נמי יום שני. ר"ב
פ"י א"ת: [ד] וזו הוה ונטמא
שבע שנים וכו' וי"ח נבמ.
על הימיה רי"ח נבמ ר"ב
ה"ל"מ תוסק וכו':

הנהגות התוספות

1. זיל אפי גושבי. 2. זיל
דנקא. 3. זיל שטר וחיבת
שגורו נחמק. 4. זיל מפרש
נממא טו.